Broj istisaka iznosi 15.000

Naša Gospa Lurdska

Br. I.

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske.

„Po Mariji k Isusu!"

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka.

Misli jednoga povjerenika.

Početkom nove godine dobro i hvalevrijedno bi bilo, kad bi se svaki čitatelj „*N. G. L.*“ upitao, je li on doista sve, što je mogao i što je do njega bilo učinio, e da proširi kraljestvo Božje i da duše, otkupljene dragocjenom krvlju, privede Njihovu Spasitelju.

Nema li možda u tvojem mjestu, čitatelju, u tvojoj okolici, možda čak i u tvojoj obitelji, koji živu u grijehu i daleko od Crkve ?..: Jesi li ti tijekom g. 1908. prikazao Bogu kakovu, pa bilo i neznatnu pokoru, za njihovo obraćenje, jesi li ih s lijepim načinom nagovarao na dobro ?...

Treba, draga braćo, da g. 1909. podvostručimo svoj žar, svoj rad apoštolski, svoju brigu za spasavanjem svoje zabludjele braće! Veliki je dandanas broj duša, koje hode *širokim* putem — putem vječne propasti! Ne obazirati se na njih, ne žrtvovati se za njih znači povrijediti ljubav bratsku.

„U grudima svakoga čovjeka ja gledam jednu dušu za svoga Boga“ — vapila je jedna požrtvovna kršćanka. To neka je i naša lozinka!

Na posao, na rad[1] za Boga svoga i za besmrtne duše! Kraljica Apoštola i Angjela će nas krijepiti u tome plemenitom nastojanju.

* * *

Ja u istinu nijesam sposoban, da toliko propovijedamdobrim primjerom, a još manje živom riječju, ali ću zato nastojati da pružim svome bližnjemu dobre knjige i lijepe glasnike, e da oni nadoknade, što ja ne mogu da učinim.

Megjutim sam čvrsto uvjeren, da ću za taj svoj rad — pa bio on ne znam kako nestašan, čedan — od miloga Isusa i drage Gospe Lurdske primiti obilnu nagradu. Nije li zar baš Prečista Djevica čitavome svijetu doviknula: *Pokora, pokora, pokora*, a što znači drugo *pokora*, ako li ne žrtvu, samoprijegor, i to najveću i najplemenitiju od svih žrtava, naime *rad* ?

Današnje vrijeme iziskuje rad, i to osobiti rad oko širenja dobrog i zdravog štiva, kojim si zapravo stičemo blago — kojeg ne izjeda moljac, niti vrijeme troši.

* * *

Kad se čuje grmljavina, kad se nebom počnu križati crne oblačine i kad počne sijevati, odmah moramo pogledati, da li u župi, varoši ima dosta *munjovoda*... Isto tako, kad u

Darovi za Crkvu:

Obitelj Spaić, N. I. Milna, B. Bogunović, A. Kokanović, Božo Marčelić, Vj. Starčić, A. Ivančan, M. Matošević, C. Bocković, R. Kovačević, A. Kovačević, E. Abjanović, M. Pejin, E. Dijanović, Stj Dijanović, M. Golinac, R. Šučić, J. Senković M. Staklenac, M. Babić. E. Staklenac, A. Bogdanić, F. Dijanović, I. Mikac, Š. Žilić, I. Milić, T. Manjak, B. Kovaćić. Fr. Senjanec, P. Gerber, Obitelj Lukićić, M. Tudja, M. Riser, M. Abjanovič, K. Mikuličić, L. Viher, K. Jakić, B. Matijević, A. Obranović, R. Djurišić, B. Mandić, M. Fuček, K. Palata, L. Mauhar F. Tomac, K. Kabinovec, T. Pirc, V. Valjak, M. Cernek, M. Stj. i Marija Novosel, K. Kurtanjek, V. Kovačić, K. Pirc, M. Bujan, J. Jusetić, M. Basanić, M. Martinolić, M. Martinolić, Juričić M., M. Rodini, Grbac M., N. Brnić, M. Ragusin, A. Skopinić, I. Lisica, A. Soverčić, A. Šajina, I. Salamun, I. Fošić, A. Butorac, Ivka Blažević, M. Kučan, I. Pletenac, A. Kokotović, E. Lovrić, J. Špicajarić, J. Oštragović, I. Valentić, A. Bernetić, L. Volarić, I. Volarić, Sušoštar A., M. Glašar, A. Krivičić, Marija Grčić, Paškal, Frančeško, Ivana, Frančeško, Štefanija Ružić, G. Ružić, M. Paškan, I. Šterle, El. Koplas. M. Grzetič, Ivan Grzetić, M. Grzetič, M. Grzetić, M. Vraničić, M. Štiglić, I. Kučan, N. Tomec, M. Kinkela, M. Bačić, N. Traven, M. Kosirnik, M. Hočevar, M. Podvoršek, M. Petać,, M. Žumer, I. Marković, P. Mesić, M. Mesić, J. Marković, M. Hodak, B. Matovina, T. Matovina, M. Marković, J. Butorac, D. Butorac, M. Vuković, K. Stipetić, K. Barbalić, A. Lukašin, M. Rogoz, A. Svop, K. Radetić, M. Stemberger, D. Rakela L. Rakela, (3 kr.) M. Lumbardić, D. Sapunarić, Dvije osobe Po 2 kr. (Podgajci), N. Bulić, M. Markezić, I. Balliani, Fr. Ujdenica, I. Karavla, I. Kolundžič, Dr. Blažević, G. Škarica, Vj. Laneve, N. N. iz Skrdina — P. Mardjetko, N. Damjanović, P. Matković, O. Stuparić, K. Giacomosi, F. Garčić, P. Golubović, Ane Boglić, Anka Brbora, Stjepan Brkora, Jele Čikato. Marija Ficović, Mile Ficović, Nike Gerica, Mare ud. Gučić, Dome Gučič, Maše Gučić, Ane Hihar, Kate Hihar, Nike Hihar, Kate Krile, Kate Kulaši Katina Ljuban, E. de Lombardo, Marija Kubiček, Ane Medl, Mare Milovčić, Olga Milovčić, Ane Mlinarić, Gisella Medl, Milica Pavlović, Jele Pavić. Sabina Radić, Lenka Stuparić, Heti Svilokos, Anica Šerlija, Nike Zaer, Svi po 2 kr., da budu dionici 260 sv. Misa.

N. N. 7 kr. — Fr. A. Č. 5 kr. — Fr. Stipo Ladan 5 kr — Fr. Jelić, A. Marinković, M. Bezjak, Fr. Gorec po 2 kr. — A Detadis, Fr. Polić, I. Šulet, Draga N., A. Defar i N. N. po 3 kr. — Gj. Prekrit 4 kr. — M. Prekrit 6 kr. — P. Zec 3 kr. — J. Pilja 7 kr. 40 fil. G. Barišić sakupio u Drinovcima 22 kr. — J. Mrakovčić iz Lopara sakupio 100 kr- od pedeset osoba, Neka ga usliša Marija!...

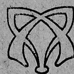
Nadalje darovaše: Dvije osobe iz Beršeca 3 kr. — V. Bušan 5 kr. — A. Marčina 3 kr. — N. J. Barisić 5 kr. — A.

Dobronić 4 kr. — Fr. R. Grgić 26 kr. — „Društvo djevojaka“ presv. Srca Isusova na Vrhu 20 kr. — A. Antončić kap. sakupio 8 kr. — Jedna osoba iz Bribira za zavjet 10 kr. — M. Lešić 4 kr. — A. Topolac 7 kr. — A. Rozmarin 20 kr. — Vicko Sučič 4 kr. — T. Stajminger 4. kr. — N. Pavošević 4 kr. — Fr. Rak.... 8 kr. (Sv. Ilija). — Don V. Vodopić 5 kr. — M. Mandić 4 kr. — J. Podl.... 8 kr. (Brezovac). — K. Gyud 4 kr. — Radnici iz Drežnika sakupili 24 kr. — B. Cernković 8 kr. — An. Cernković 2 kr. — R. Derdić 12 kr. — T. Tratnjak 6 kr. — M. Martinolić 5 kr. — A. Aničić 4 kr. — I. i L. Sinčić 6 kr. — J. Fijački, Obitelj Sandali, Obiteli Richard, I. Ivanović po 3 kr. — Fr. i R. Bartoš, Obitelj Perišić, L. Janko, T. Opić po 4 kr. — F. Lanić, Fr. Matelić, Obitelj Franković, M. Martinolić, B. Miloš, M. Dvôrnik po 5 kr. — Josip i Franjica Milošević 6 kr. M. Eibel sakupila 7 kr. — Obitelj Šalamune 8 A. i Antica Kaštelan, Stj. Valdec, S. Basara po 10 kr. — Mijo Perožić 20 kr. — Andrija Lenac 50 kr. — M. Žmak 3 kr. — M. Godeih 10 kr. — Osoba iz Primorja 10 kr. — Fr. Hrvatin 10 kr. — K. Fantini 10 kr. — Ernesta i Jelena 20 kr. — M. Maček 5 kr. — A. Sokolić 3 kr. — J. Gyuran 10 kr. - Vlč. g. Tošo 8 kr. — Kristina Matković 20 kr. — P. Uršić 5 kr. — P. Valenčić 5 kr. — Kata Subat sakupila 41 kr. — Petar Žic um. župnik kr. 100.

Osim navedenih imademo spomenuti i one, koje bi za pravo morali najprije, a to su; **Kćeri Marijine u Bribiru,** koje nam poslaše lijepi kamenčić za našu Crkvu. t. j. svotu od 137 kr. Mi im želimo, da se njihovo zaista časno društvo tako raširi, da ne bude župe, koja ne bi bila u nj zapisana. Ugledale se i druge Marijine Kćerke po miloj nam domovini u ove iz Bribira, i neka sve upamte, da samo ime bez djela ništa ne vrijedi.

Ovim vrijednim **„Kćerkama“,** kao i svim, koji su ma išta doprinijeli za ovu svetu svrhu, u ime svoje i čitave provincije zahvaljuie najtoplije

O. Bernardin Škrivanić
Provincijal Kapucinâ.

Opaka. — Imena onih, koji doprinesu samo **1 kr.** nije nam moguće staviti u „N. G. L.“ budué nam to prostor ne dopušta. Njihova su imena upisani u Srcu Marijinom, gdje će čitati na koncu umrla života s velikim veseljem.

Tri odgovora.

„Ali velečasni — primjetio mi je neki trgovac pred mjesec dana — ne možete mi sigurno zanijekati da ima *previše* svećenika!...

— Koliko ih dakle ima? — upitam ga ja.

— Toga bome ne znam...

— Što mislite, dragi gospodine, koliko bi ih doista moralo biti, da mogu zdušno vršiti svoje dužnosti?

— ... Zbilja ne bih vam znao pravo kazati...

— Nu ako ne znate ni *koliko* ih ima, ni *koliko* bi trebovalo da ih bude, kako to, da vi znate, da ih je *previše*?...

Jednoga dana posjeti neki protestant katoličkoga mijonara. Iza kako su se pô sata razgovarali, upit će protestant svećenika:

— Opstoji li još u katoličkoj crkvi Papa?

— Dakako da opstoji; katolička Crkva nikad nije bila bez Pape.

— Tada ja stupam i prihvaćam kat. vjeru, pa vas molim, da mi rečete sve, što moram učiniti e da postanem njezinim sinom.

— Hvala Bogu — reče spokojno misijonar — ali bi li mi Vi, gospodine, hotjeli kazati uzrok, koji vas je na taj važni korak naveo?...

— Ja stupam ponovno u krilo kat. vjere, jer je sâm Luter rekao: „Za svoga sam života bio *kuga* po Papinstvo, kad jedanput onoga nestane, bit ću njegova *smrt*.“ Četiri su vijeka minula iza ovoga proročanstva. a u kat. crkvi nikad nije pomanjkao Papa, dakle je Luter lagao; dakle on nije bio od Boga poslan; dakle on nije imao nikakova uzroka da ostavi sv. Vjeru, zato ja moram i hoću da postanem pravi, iskreni vjerni sin kat. Crkve, koja jedina nosi sva obilježja istine.

Svećenik B. iz Z. pripovijedao nam je slijedeći događjaj, koji se zbio između štacije Os. i Dar.: „Nalazio sam se u trećem razredu sa nekoliko mladih ljudi, koji regbi da nijesu imali drugoga posla, nego da neprestano dosta uvrijedljivim riječima udaraju na Vjeru, nu osobito na svećenstvo. U istom je odjelu stojao neki činovnik, koji za čitavoga putovanja ne prozbori ni riječi, već je kao i ja sjedjeo mirno u kutu.

Najedanput vlak se zaustavi, a nepoznati gospodin zgrabi svoju prtljagu i obrativši se prema mladićima, reče im:

— *Dovidova* junaci!

— Kakav smisao ima taj tvoj *dovidova*? reče mu jedan od njih.

— Ja sam — odvrati mu pošteni činovnik — čuvar tamnice u Lepogjavi — a vaše ponašenje, vaše uvredljive riječi, vaša mi zadirkivanja sigurno jamče, da ću vas prije ili kasnije tamo vidjeti...

Ovaj je odgovor tako djelovao na nesmotrenu mladež, da su se iza par časaka k meni obratili, te me jedan od njih u ime svih zamolio za oprost.

Molimo, da se uvaži!

Bilo bi ne samo na procvat Marijina listića, nego takogjer od velike *koristi* za pretplatnike, kad bi se u onim mjestima, gdje ima mnogo osoba, koje primaju po **jedan** istisak, našla požrtvovna duša, koja bi bila pripravna da sakupi pretplatu te je **jednom** samom doznačicom pošalje našem Uredništvu. — Koliko bi se na taj način prištedilo novaca! Koliko prikratilo vremena! Kolikim dosadama izbjeglo!

Takova bi nam požrtvovna osoba trebovala u **Bolu, Dubrovniku, Skradinu, Blatu, Šibeniku, Biogradu, Zagrebu, Osijeku, Ogulinu, Otočcu, Fužinama, Požegi, Senju.** Urednistvo bi joj odmah na zahtjev poslalo imena svih pretplatnika, a dotična bi osoba tražila pretplatu za g. 1909 i tako bi sve teklo lijepo i u redu.

Budući da se radi o veoma zamašitoj stvari čvrsto smo uvjereni, da će se iz svih spomenutih mjesta naći bar po jedna osoba, koja će rado doprinijeti tu žrtvu na veću slavu mile Gospe Lurdske.

Svi oni, koji bi željeli imati *Lurdske vode* neka se samo jave našem Uredništvu, koje će im odmah želji udovoljiti.

Tiskali smo više hiljada dopisnica sa slikom Bezgriješne Djevice, koja je bila objelodanjena u 12. br. Ako bi koji od čitatelja želio imati tih dopisnica, koje su veoma lijepo ispale — može ih dobiti uz slijedeću cijenu kod našega Uredništva:

100 dopisnica stoji sa poštom	4	kr.	i 25 fil.
200 „ „ „	6	„	
400 „ „ „	10	„	
600 „ „ „	14	„	
1000 „ „ „	22	„	

1909

Godina II. RIJEKA, dne 8. siečna 1908. Br. 1.

NAŠA GOSPA LURDSKA

Urednik i izdavatelj: O. Bernardin Škrivanić, Provincijal.

TEBI,

o mila i slatka Djevice, Lurdska posvećujemo i pod Tvoju zaštitu postavljamo i kroz drugu godinu

njegova opstanka glasnik **„Naša Gospa Lurdska“.**

Tvoj je to listić, milostiva Djevice!...

On je Tvoj, jer si ga Ti već prve godine njegova opstanka preko svakoga našega očekivanja blagoslovila.

On je Tvoj, jer je njegova glavna zadaća da diljem Domovine naviješta djela Tvojega milosrgja i Tvoje dobrote, koja se očituju u zemlji čudesa — Lurdu...

On je Tvoj, jer njegov omot resi Tvoja slika i jer je njegova lozinka — lozinka svih Tvojih štovatelja i ljubitelja: **„Po Mariji k Isusu“...**

On je Tvoj, jer je on čedo ljubavi i štovanja, kojima naša srca plamte prema Tebi, „lijepa Gospo“ skromne Lurdske Pastirice...

On je napokon i zato Tvoj, jer mu je uz Tvoju pomoć i zagovor uspjelo da pod svoj barjak sakupi sve one duše diljem naše lijepe Hrvatske, čija srca kucaju za ljubav i slavu bijele Djevice Pirenejske...

Da si stoput blagoslovljena i da Ti je stô puta izrečena najsrdačnija, najtoplija i najljepša hvala, moja mila Gospo Lurdska, na utjehama, na veselju i na radosti, kojima si ovjenčala naša nastojanja, naš trud i naše žrtve, koje smo posvetili Tvojoj slavi i Tvome štovanju!...

Blagoslovi, o preslatka naša Majko, naša srca i naše duše, blagoslovi našu Domovinu i Tvoj vjerni Hrvatski narod, blagoslovi naše prijatelje, naše dobročinitelje, naše mile čitatelje, stare i nove, nu nada sve izlij óbilje svoje milosti i dobročinstva na naše neumorne povjerenike, koji uz toliki napor šire Tvoju slavu...

Učini, da stranice ovoga Tvoga obljubljenoga Glasnika čitaju oni, koji vjeruju, i oni, koji dapače u Vjeri kolebaju... Neka ga čitaju i neka dopadne u ruke i onima, koji te Vjere javno ne ispovijedaju, i oni, koji su Joj možda protivni... Jer ne ima dvojbe, da će tako vjernici još žarče prionuti uz svoju sv. Crkvu, da će se mlaki kršćani otresti svoga mlitavila, a da će protivnici upoznati da su na krivome putu, pa da će se obratiti i priznati Onoga, koji je rekao:

„Ja sam put, istina i život.“

Upozorujemo sve štovatelje drage Gospe Lurdske, da je ovih dana izišao poljepšan, povećan, raznim lijepim slikama, ukrašen toli obljubljeni pučki molitvenik „AVE MARIJA“. — Cijena molitveniku ostaje ista — naime 1.40 filira poštom — premda svojom ukusnom otpremom i svojim bogatim sadržajem uvelike nadvisuje stara izdanja.

Duhovno hodočašće u Lurd

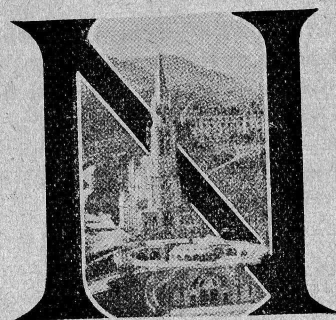
Dne 11. veljače zaključit će se u Lurdskome Svetištu Jubilej Djevičinih Prikazanja. — Toga će dana sv. Otac služiti sv. Misu na odluku hodočasnikâ. Biskup će Treviški Presvj. Andrija Longin, kapucin, toga dana odslužiti sv. Misu u Lurdu i podijeliti prisutnima Papinski blagoslov sa potpunim oprostom.

Dionicima ovoga potpunoga oprosta postaju svi oni, koji se u duhu pridruže Lurdskim hodočasnicima, ispovjede se i pričeste i budu molili po nakani sv. Oca Papa taj dan ili kroz slijedeću nedjelju.

Eto nam lijepe prigode, da si toga dana obogatimo dušu neprocjenivim duhovnim blagom. Nastojmo svi, da čistom dušom dočekamo taj znameniti i u povijesti crkovnoj veliki dan, 11. veljače. Često se u duhu prenesimo, kad ne možemo drugčije, do one blagoslovljene Spilje, gdje je Presveta Djevica izgovorila one značajne riječi: *„Hoću, da mi ovdje narod dolazi u procesiji.“*

ČAR LURDA

„Lurd je veličajno pozorište ljudske boli, ljudske samilosti, ljudske bogoljubnosti i čudesne Božje milosti..."
Marin Sabić.

NA obalama brze Gave nagjoh novi svijet, novu zemlju, novi naraštaj, novo čovječanstvo...

Od onoga časa, kad sam sav zanesen prviput kleknuo pred divnim kipom „lijepe Gospe", nikad ni za čas nije pred mojim očima prestala lebdjeti slika Lurda, koja me i dandanas razveseljuje, ushićuje, zanosi....

Ne mislite, da me je zanio gradić Lurd sa svojim zelenim brdašcima, svojim snjegovitim vrhuncima, svojim ubavim jezercem, svojim plodnim livadama i poljanama, oh! ne, nije!...

Ima nešto drugo, što dušu tamo napunja veseljem, što je krijepi, što je začarava...

* * *

Pogledaj ono more naroda, koje se zgrnulo pred velebnom crkvom sv. Ružarja!... Ono nije nehajno, nemirno, silovito kao kod običnih sastanaka...., nego je to narod krotak, mio, sabran, pobožan, koji će do par časaka najgromkijim poklicima i najtoplijim uzdasima pozdraviti svoga Spasitelja u Presv. Hostiji.

Čuj der, kako srdačno, kako živom vjerom i gorljivim ufanjem dovikuje svome Bogu: „*Isuse, ozdravi naše bolesnike, Isuse, čuj nas! Isuse, mi te ljubimo! Mi Ti se klanjamo! Hosana, hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!...*"

I sveta Hostija stupa napred, nošena od svećenika, koji se prigiba i nad svakim od hiljade bolesnika učini znak sv. Križa.... Čaš je svečan i veličajan. Prema Božanskoj Hostiji, koja blista i sjaji se u zlaćenoj pokaznici, siromašna uda Kristova, jadni bolesnici, upiru svoj pogled, pun vjere i ufanja, pun ljubavi i odanosti, pun zanosa i žara.

Istodobno se podigne bolesnik i čuje se sladobitni poklik: **„Ja sam ozdravio!..."**

Tada čovjek ne zna, što se s njime zbiva . . . Dušu mu obuzme sveto oduševljenje, iz očiju mu kaplju suze radosnice, grudi mu se šire, a iz grla se ori uznebesni: „*Magnificat-Veličaj!*"... I nehotice se čovjek pita: „Koji je to kraj, gdje se ovaki vapaji i usklici čuju? Koje je ovo doba, goje se ovako pjeva i moli? Je li ovo onaj kutić nevjerne Franceske, gdje nebrojeni patnici ištu u Boga svoga lijek svojim ranava? Ili su ovo trgovi i ceste Judeje i Galileje, po kojima se Izraelci sgrću za Sinom Božjim, koji bolesnika vida, a žedne napaja živom vodom iz novoga vrela?..."

* * *

„ . . . . Minuo je dan i noć je sašla. Pod tamnim nebom veličajno je Svetište prosjalo hiljadama sitnih plamova. Tri hrama i tri zvonika, iskićena po vršćima i po uglovima, po prozorima i po stupovima, blistavim električnim žaruljama, titraju u tihom vazduhu kao nebesko vidjenje u čarnoj noći. Pred lijepom crkvom sv. Ružarja sabralo se silno mnoštvo

svijeta. Svi pjevaju s upaljenim svijećama u ruci — pjevaju srdačno i gromko divnu Marijinu pjesmu „Zdravo Marijo“ i svakiput nakon dopjevane kitice dižu hiljadama ruku kô jednom zapaljene svijeće k zvijezdanome nebu...“

I ovi su mi časovi bili mili, dušu zanašali, ali ni tu nije čar Lurda . . .

Osjećao sam se umornim, vrlo umornim . . . . Ćutio sam, da mi treba počinka, da moj duh treba mira, da moja duša ište tišine i sabranosti, iza kako sam čitav dan sproveo u neprestanom komešanju.

Eto me dakle k Spilji, gdje pokleknuh, kad je na tornju odbilo 12. sati u noći. Na nebu se krijesilo i titralo bezbroj sestara zvijezdica, a blijedo se svjetlo mjesečine odrazivalo, kao na zrcalu u žuborećoj Gavi. Kako je bio iskren, prijateljski, pouzdan, svesrdan razgovor izmegju ono stotinjak prisutnih hodočasnika i tajnama, uspomenama, koje u sebi kriju one hladne već pocrnjele hridi, nijemi svjedoci ljepote i miline Neokaljane!

Iza bezbroj poklicaja, uzdaha, procesija, pjesama, koje su se toga dana čule pred Spiljom, kip mi se Naše Gospe u onoj mramornoj tišini i svetoj sabranosti pričinio neizrecivo lijepim . . . Rasvijetljivala ga je ona šumica svijeća, koja je ispod njega gorjela, a pozdravljala ona četica hodočasnika, koji su kao i ja htjeli probdjeti dio noći na mjestu, na kojemu se osjećaju rajske raskoši, prije nego se poduzme put prema vječnosti . . .

Uprijem svoj pogled prema izdubini, prema uložini Spilje, zagledam se u kip svoje drage Gospe, koji je, dok sam ja klečao, ne znajući, što se zbiva oko mene — mojoj duši govorio:

„Pogledaj gle! Ove ruže, koje vidiš na mojim nogama, one znače *Žrtve*. Moje oči, koje gledaš podignute prema nebu, predstavljaju: *Vjeru*. Ruke sklopljene pokazuju *Ufanje*. Bose noge znače: *Ljubav*. Ovaj modri pojas, koji vidiš oko bokova, opominju te na *Mrtvenje*. Bijela halja sjeća te: *Nevinosti*. Sve dakle, štogod tražim, štogod ištem od ljudi, vidiš na meni . . .“ . . . .

. . . .

Kad sam se digao, rekoh prijatelju Francuzu pokazujući mu na Spilju: „Voilà le charme de Lourdes — Eto tu je čar, velebnost, ljepota Lurda!“ Ovaj sa posmiješkom potvrdi moje riječi i pridoda: *„Jest Spilja, to je doista zjenica, biserje, sunce Crkve i Francuske! . . .“*

Valsorim.

Drugo hrvatsko hodočašće.

Naš dar.

I ove godine, kao što smo već najavili, kreće hrv. hodočašće u Lurd.

O tome neka više niko niti najmanje ne dvoji!

Mi se čvrsto nadamo, da ćemo već u slijedećem broju „N. G. L.“ objelodaniti program, oko kojega dogovorno sa požrtvovnim i vrijednim našim prijateljima, veleuč. Franjom Biničkim i preč. g. Ivanom Fabrisom, najživlje radimo.

Sa svih strana primamo utješljivih, radosnih vijesti. Stari hodočasnici, oduševljeni sjajnim uspjehom prvoga hodočašća i začarani veličajnim prizorima, kojima su bili svjedocima u Marijinu

Gradu, neustrpljivo očekuju čas, kad će opet pasti na koljena pred milim kipom u nezaboravnoj Spilji.

Drugi pak — a tih je čitava legija — koji nam se poradi raznih uzroka nijesu pridružili prošle godine, željno očekuju čas, kad će im se ispuniti njihova davna čeznja, njihova najživlja želja. Ne samo dakle da će hodočašće uz pomoć i zagovor lijepe Djevice Pirenejske krenuti, nego će bez dvojbe mnogo ljepše, ugodnije i brojnije biti, nego li prvo.

Ujedno javljamo, da već od mjesec dana marljive i vješte ruke ozbiljno rade oko toga, da se za II. hrv. hodočašće priredi krasna **zastava**, pod koju će se Hrvatski hodočasnici okupljati na onome posvećenome Mjestu, gdje sve vrvi od mnoštva različitih nar da — kao što su se negda okupljali naši slavni pradjedovi oko zastave Majke Božje, kad su junački srtali u boj: **Za Krst časni i slobodu zlatnu.**

Zastava će biti lijepo, ukusno i bogato izragjena; zato žarko molimo Katolike Hrvate, uvijek odane i pobožne Mariji, da prinesu svoj milodar za ovu **Spomen-Zastavu**, koja će lepršajući u bogatoj Lurdskoj Bazilici med onim drugim stotinama svih jezika i naroda posvjedočavati našu živu Vjeru u Boga i srdačnu ljubav prema miloj Gospi.

Milodare, koji će se svakiput objelodaniti, sa zahvalnošću prima Uredništvo: **Naše Gospe Lurdske.**

O. Bernardin Provinc.
Organizator.

MARIJA BOREL.

DAKLE je istina — upitao sam za svoga posljednjega boravka u Lurdu Mariju Borel — dakle je istina, da se vaše strašne rane, koje su bile zacijeljene u tili čas ovdje u Lurdu, nijesu više nikad otvorile, pojavile?

— Jest — odvrati mi ona — to je doista tako! Od onoga časa moje je stanje izvrsno; ja se osjećam posvema dobro.

Tim je riječima doslovce započeo razgovor, koji sam s njome imao upravo pred glasovitim *Lurdskim Liječničkim Uredom*. Iza toga nastavi ona opisivajući mi sve bolesti, koje su se bile svalile na nju i koje je podnosila do časa svoga oslobogjenja, ozdravljenja, uskrsnuća....

Bože dragi, što je sve ta jadna žena pretrpjela do časa, kad je na nju Nebo bacilo svoj milostivi, ljubezni, blagi pogled!... U 18. god. imala je *tif*, iza toga se pojavi *upala crvuljka* (appendicitis), zatim se morala podvrći teškoj operaciji u Montpeljerskoj bolnici, dok joj se napokon ne pojaviše velike, gnojne rane. Iza operacije u Montpeljeru povrati se Marija u svoje rodno mjesto Mand. Otpuštena iz tamošnje bolnice morade se zakloniti u potkrovlje (šufit) i hodeći dan na dan kao švelja na nadnicu teškom je mukom zasluživala svakdanji kruh.

— „Ujutro — pripovijedala mi je ona — prije nego bi ostavila svoju jadnu sobicu, zavila bi svoje rane sa jodoformovim prahom. Ali nijesam stavljala puno jodoforma od straha da ne bi odvratna bila osobama, kod kojih sam radila i da me ne bi toga radi otpustili....“

Kako se bolest pogoršala, siromašna se nemoćnica ponovno morala zakloniti u bolnicu. Teške je boli osjećala na bedri. Liječnici poduzeše drugiput operaciju, koja ostade bez uspjeha. Jednoga se dana otvori i treća rana, iz koje je gnoj kao i iz druge dvije obilato tekao. — Naskoro se hrptenjača zgrči i jadna bolesnica više nije mogla ni krenuti sobom.

* * *

Sve se to zbilo za prvih mjeseci g. 1905., kad bijednoj Mariji nije bilo, nego tek 27 godina. Nu regbi da sve te muke nijesu bile dosta!..

Da kalež boli, patnjâ i nevolja dopre do vrhunca, pojave se nove, teže, strašnije boli...

Svih nam imena bolesti nije moguće spominjati, jer se bojimo, da ne bi povrijedili čednosti čitateljeve.... Uza sve to nešto ćemo spomenuti i nadamo se, da nam niko ne će zamjeriti... Treba da se pozabavimo i da spomenemo teške bolesti, kojima se pozabavila i sama Bl. Djevica, da ih iscijeli.

To ište i zahtijeva slava Božja, to traži od nas istina, ne možemo se dakle tome oteti!...

U to dakle doba nečist bolesničina poče se miješati sa gnojem i izlaziti kroz rane, koje su bile probile želudac. Istodobno Marija očuti novu bol; bio je to znak, da će se još jedna rana otvorti.

Liječnik-kirurg joj svjetova, da preuzme operaciju, ali se kukavna bolesnica odlučno tome usprotivi.

„Znajte dobro, da Vi ni na koji drugi način osim operacijom ne možete ozdraviti — uvjeravao bi je doktor. — *Da vi postignete izgubljeno zdravlje, trebalo bi čudao, ali mi ne živimo u vrijeme čudesa...»*

Bog se udostojao, da sâm odgovori na ovu neumjesnu, drsku liječnikovu tvrdnju.

Megjutim se — kako se predvidjelo — doista pokaže nova rana. Malo kasnije se pôjave druge *dvije,* tako te se činilo da jadno Marijino tijelo trune, propada, rastače se, gnjije.... Odsele je sva nečist izlazila jedino i isključivo iz četiri rane, koje su se nalazile na trbuhu, tako da bijedna bolesnica — ili bolje taj novovijeki Job nije otišao na stranu kroz punih **5** mjeseci.

* * *

— *Lurd!* Uskliknuh ja onim zanosom, kojim sada to milo ime spominjem.... *Lurd!* kako ste svratili svoj bolni pogled na taj «*kutić neba*»?.... Što ste se zbilja nadali ovdje zadobiti zdravlje?

— Ne, nipošto!... — odvrati Marija. Ali sam još, dok sam ono pred 10 godina bolovala od tifa, bila obećala dragomu Bogu, da ću hodočastiti ovamo, pa sam bila došla da ovršim svoju odluku. Ni u snu pak nijesam pomislila, da ću ovdje ozdraviti od svojih teških bolesti. Ja sam samo htjela izvršiti zadano obećanje, i to je sve".

Evo je dakle na putu!... Trebalo ju je postaviti na nosiljku i platiti čitav odio u željeznici, da iz Manda stigne u Montpeljè, gdje se imala pridružiti drugim hodočasnicima. Na blagoslovljene obale hitre Gave stigne dne 17. kolovoza g. 1907. U bolnici Sedam žalosti veliki je broj bolničarka imao prilike da vidi i da njeguje strašne rane, koje su pokrivale siromašno tijelo bijedne Marije.

Jadno se bolesničino stanje nije ni za dlaku promijenilo sve do u srijedu dne 21. Toga dana svi opaziše, da je stanje nemoćnice krenulo malko na bolje. Ona se megjutim svaki dan redovito kupala dvaput u čudotvornoj vodi.

„Promijenili bi mi zavoje ujutro, očistili gnoj i drugu nečist — pripovijedala mi je ona — ali kad bi me pod veče ponovno svukli u piscini, našli bi još toliko gnoja".

Napokon osvanu i zora 22. kolovoza — dan koji će ostati vječan, neizbrisiv, besmrtan u njenoj uspomeni.

Ujutro je odmah prenesoše na nosiljci u piscinu (1). Ovim se časom razvija vanredni, čudesni, neobični dogagjaj, kojemu slična ni sâm Lurd ne pamti. Crte, koje slijede, toplo preporučam pažnji čitateljevoj....

Bilo je po prilici 8 sati.... Kako bolesnica nije mogla više niti maknuti svojim ranjavim tijelom, uz najveću je brigu postaviše na platno, čije su krajeve držale 4 bolničarke. I uslijed ovoga gibanja, koje jê bilo vrlo neznatno i nježno, osjeti Marija teške boli.

Još malo.... i dvije bolničarke nagnuše krajeve, a noge se bolesničine dotaknuše čudotvorne vode....

Istodobno se začu iz ustiju Marijinih pobjedonosni i slavodobitni **„Ja sam ozdravila"!**

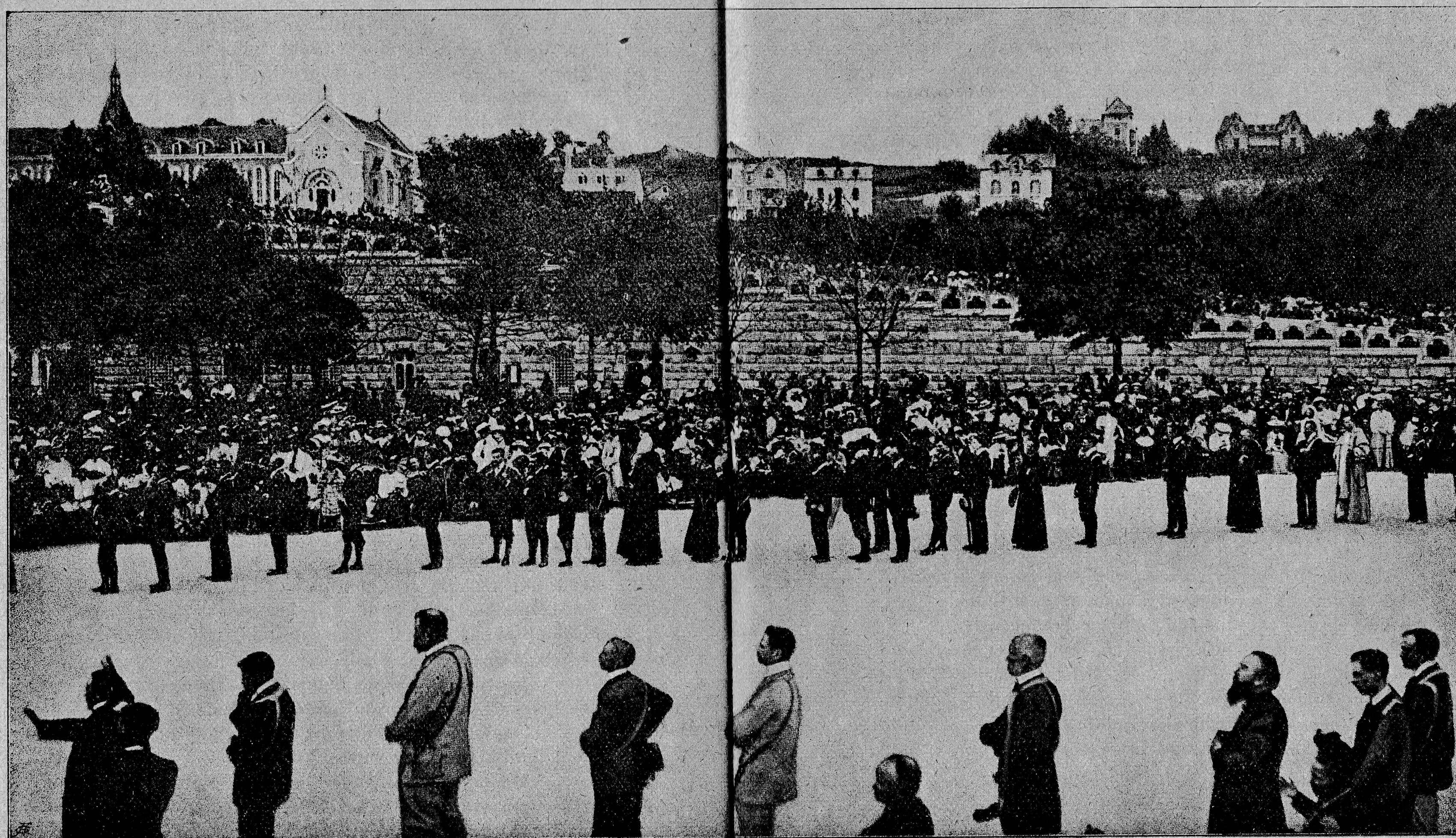
Mlada djevojka hoće po što po to da se sama bez ičije pomoći okupa; ali se bolničarke tome protive. Na svaki način nastoje da utaže i umire oduševljeno pouzdanje, koje bi moglo biti obmana....

— Tada — kazivala je Marija — gospogje mi rekoše: „Ona je još bolje zacijeljena, nego ostale".

Iza toga izagje iz čudotvorne vode, sama bez ičije pomoći pregje preko 3 škaline te se obuće. Napokon eno je

(1) Piscina je mjesto — kako će našim šitateljima biti poznato — gdje se bolesnici kupaju u čudotvornoj vodi.

PROCESIJA SA PRESV. SAKRAMENTOM.

Lurd! Novi Sione, nova zemljo sveta, plamno ognjište vjere, tvrgje od tvrde Masabjelske klisure! Tko nije svojim očima vidio, svojim ušima čuo i svojim srcem osjetio, što se u Tebi vidi, čuje i osjeća; tko se nije u tebi nagledao ljudske patnje u svim njenim užasnim oblicima; tko se nije nadivio blagorodnosti ljudske duše, koja se samilostna nadvila nad sve patnike, okupljene u tvojem gostoprimskom krilu, pružajuči im čistu kupu čovjekoljubive kršćanske utjehe; tko se nije ogrijao toplim dahom ushitne molitve, koja se s tvojih hramova, trgova i ulica diže krilata nebu pod oblake i vapeći Boga pravde i dobrote kuca na svijetle nebeske dveri; tko nije u čudesnim trenutačnim ozdravljenjima pred tvojom posvećenom Špiljom, pred tvojim hladnim piscinama i na tvojoj širnoj Esplanadi osjetio svemožni prst Božji i protrnuo od svetog užasa, kao da je nenadno pod rastvorenim nebom stupio na tajinstveni most, koji spaja ovaj vidivi sa nevidivim svijetom; tko nije sve ovo vidio, čuo i osjetio — ne zna, što si ti i ne sluti, što ćeš ti da budeš nespokojnom, ojagjenom, iskušanom ljudskom rodu.... **(MARIN SABIĆ; hrvatski hodočasnik u svojoj knjižici: Lurd).**

kako veselim korakom stupa prema Spilji, praćena od svojih bolničarka. Tu se, pred milim Djevičinim kipom, iz sve duše duše zahvali „iijepoj" Gospi, koja je izričito rekla skromnoj Bernardići «*Idi i napij se na izvoru*», a tada — još sveudilj na noge — krene prema liječničkom Uredu.

Ondje nagje mnoštvo liječnika, koje njezino ozdravljenje žbuni, smete, preseneti, zadivi....

„Marija je Borel — piše jedan od njih dr. Dezplà — hodila bez ikake poteškoće, sjedjela, dizala se, ko svako drugo posvema zdravo čeljade. Rana, koja se bila razvila uslijed operacije, kao i sve druge bijahu gladke, ravne, zacijeljene. Ni iz same jedne nije protekla, a ma ni jedna jedincata kapljica gnoja".

Pozvaše jednoga fotografa, koji snimi ove teške, smradne rane u čudotvornoj piscini u tili čas zacijeljenje. Tu sam sliku motrio na svoje oči u liječničkome Uredu, a može je svatko, koji dogje u Lurd, po volji vidjeti. Cijenim, da ne ima čovjeka, koji ne bi ostao svladan i presenećen, kad bi vidjeo čudo, kojemu možda niti u samim Lurdskim ljetopisima ne ima para.

Na pogled one slike, kojemu bi čovjeku palo na um, da takova šta pripiše slučaju, sugestiji, promjeni zraka, mrzloj vodi!...

O Lurdu, ti novi Jeruzalemu, ti vječni tabore kršćanskii ti čvrsta kulo vrhunaravnoga, ti sunce naše, ti domajo čuda, ti slavo crkve katoličke, ti nado jadnoga čovječanstva, koli s, mome srcu mio, mojoj duši ugodan!... Ti si zaista biser i svo blago moje, jer ti većom silom, nego li išta pokazuješ današnjem bezvjerskom naraštaju, da je jedino Crkva Rimo-katolička, prava, istinita Vjera, u kojoj je jedini spas....

* * *

Dva sata kasnije usrećena ozdravljenica objedova vrlo tečno. Uzela je juhe, piletine, slatkiša, kruha, one koja već više mjeseci nije življela, nego od mlijeka, koga je uzimala litar na dan.

Nova je krv već kolala u njenim žilama nov se i svjež život pojavio u onome i jadnome na pô razrušenome tijelu.

Godina dana minu od 22. kolovoza g. 1907., kad je Maria čudom ozdravila u piscini. Eno je, opet u liječničkom Uredu. Liječnici konstatuju njezino stanje: ono je izvrsno. Ozdravljenje je potpuno, jer se bolest, a ma ni za čas nije povratila. Sva su njezina uda zdrava, a što se tiče gnojnih rana, nema im više ni traga; na njihovom se mjestu sad nalaze suhe zarastice, kao znak, pečat i dokaz čudesnoga ozdravljenja.

— Jesu li vas i ove godine liječnici savjesno i pomljivo pretražili? — upitam ja vrijednu Mariju.

— I te kako da jesu!

— E pa što su vam rekli?

— Oni svi jednoglasno rekoše: „*To je doista čudo*"!

Nema dvojbe, da će svaki pošten i iskren čovjek isto to morati reći iza kako je pročitao ove retke.

Valsorim.

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

IX.

Peto Prikazanje.

Ime je Bernardičino ne samo već bilo poznato u Lurdu, nego se spominjalo sa počitanjem i u okolici.

Tako se dogodi, da se dne 20. veljače, kad se zbilo peto prikazanje, našlo oko Špilje više stotina osoba. Već rano prije zore mogao je čovjek čuti jaki štropot kola i kočija, u kojima su se vozili prvi Lurdski hodočasnici. Bilo je tu ljudi, žena, djece, koji su za onih ledenih i tamnih noći sa svijećama u ruci, ne pazeći na studen, hrlili prema Spilji, da ugrabe što bolje mjesto. Mnogi su se dapače uspinjali na stabla ili prešli na drugu stranu Gave, da barem — kad im drugo nije bilo moguće postići — vide Bernardicu, kad progje preko brežuljka.

Obično bi se svaki dan odigravao isti prizor.... Nekoji su molili, nekoji su se razgovarali, a nekoji

se čak i prepirali radi pedlja mjesta, kojega su ugrabili: neprestano se čuo žamor i šaptanje.... Netom bi se megjutim pronio glas, da Bernardica dolazi, svi bi sa počitanjem otkrili glavu te uprli oči u ponizno i skromno djevojče, koje se brzim korakom približavalo Špilji ne mareći za mnoštvo, koje ju je sa strahopočitanjem motrilo. Kad bi pak Bernardica pokleknula na svoje obično mjesto, nastala bi takova tišina, te bi čovjek rekao, da je svega onoga mnoštva nestalo.... Tada se drugo nije čulo do li žuborenje obližnje Gave i uzdasi pobožnih duša.... Ti su časovi tako bili svečani i ugodni, da ih se oni, koji su se u ono vrijeme nalazili u blizini Špilje, sjećaju, kao da su se jučera zbili.

Prizor, koji se odigrao dne 20. veljače kod Masabjelske Hridi, opisala nam je gospogja Vjekoslava Bô. Evo, što ona veli:

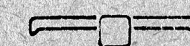
„Držala sam u ruci krunicu, ali sam malo molila, jer sam svoju pozornost bila svratila na Bernardicu. Iza nekoliko časaka na njenom licu zatitra veseli posmijeh, našto rekoše nekoje žene: *„Evo, sad je gleda!...“* Videća bi sad uprla pogled pun radosti i veselja prema tajinstvenom Biću, a malo kasnije lice bi joj pokrila koprena tuge i žalosti; potom bi se činilo kao da nešto sluša.... Ja sam bila vrlo blizu nje, pa sam višeput čula, kako je duboko uzdahnula, kao da bi lagano i tihano izustila: *da.* Njezino obličje nije moguće opisati... Bilo da je izgledala vesela ili žalosna, nije više bila Bernardica: takovi moraju biti angjeli na nebu. Majka, koja ju je sva u čudu motrila, bila je izvan sebe od udivljenja. Oni, koji su se nalazili iza nje, propinjali bi se, da je bolje vide.

Sve to potraja pô sata, zatim se Bernardica podigne ražalošćena lica. Kad ju je neko upitao, što joj je rekla „Gospogja“, odgovori, da ju je riječ po riječ bila naučila jednu molitvu. Zamoljena, da bi tu otajnu molitvu opetovala, reče, da toga ne može učiniti, jer da je sastavljena samo za njene duševne potrebe.“

Gospogja se Bô povrati svojoj kući plivajući u radosti i zadovoljstvu. Kasnije je pripovijedala, da kad se slijedeće noći probudila i sjetila angjeoskoga lica Bernardičina, njenih tako milih i srdačnih pozdrava, da nikako nije mogla usnuti, već je čitavo vrijeme vrućom i srdačnom molitvom pozdravljala Onu, koju je Bernardica, začarana njenom milotom, nazivala *„lijepom Gospogjom“*.

PRAVI KRŠĆANIN.

Često sam puta čuo na svoje uši ovu neopravdanu podvalu: *„Ti tobožnji katolici nijesu drugo do li prevejani pobožnjaci, koji nijesu niti najmanje bolji od drugih“ ; ili: „To su samo licemjeri, farizeji....“*

Je li dakle istina, da kršćani, koji vrše svoje vjerske dužnosti — a takove obično dandanas svijet nazivlje pobožnjacima, klerikalcima, furtimašima — nijesu bolji od drugih?

Ne ima dvojbe, da med kršćanima, koji vrše svoje vjerske dužnosti, ima licemjera, kao što se nalazio Juda med apoštolima, ali takogjer niko pametan ne može zanijekati, da su svi kršćani, koji vrše svoje dužnosti, mnogo bolji, nego li oni, koji su zapovijedi Crkvene odnemarili. — *„Po plodovima njihovim poznat ćete ih“* — govori Isus u sv. Evangjelju. Tako se i dobri kršćani poznaju po svojem življenju, a svaki od nas svagdano opaža, da je svaki kršćanin zaista dostojan svoga kršćanskoga imena, jer je kao takav dobar i milosrdan prema

drugima; — 2. veseo i zadovoljan; — 3. neporočan i čist.

Kršćanin je dobar i milosrdan.

„*Nitko nije dobar, nego sâm Bog*", — veli Spasitelj u sv. Evangjelju. Na drugome nam mjestu isti Božanski Učitelj nalaže, da budemo savršeni, kao što je savršen Otac naš nebeski. Isus nam dakle nalaše, da se povodimo za Onim, koji je već po svojoj naravi sama Dobrota i Milosrgje.

I doista svaki je pravi kršćanin dobar i milosrdan. Nigdje se ne ljubi takovom ljubavlju, takovim samoprijegorom svoga bližnjega, kao baš u kat. Crkvi. Već su o prvim kršćanima pogani govorili: „*Gle, kako se ljube!*" Počevši od svoga postanka Crkva je sa svojim vjernicima pružala neprestano najrječitije i najveće dokaze ljubavi i samilosti. Ponosom možemo reći, da ne ima boli, koju službenici Njeni nijesu vidali i da ne ima rane, pa ne znam kako ona strašna bila, na koje „*milosrdne sestrice*" nijesu privile melem svoje požrtvovnosti i samoprijegora.

Što sve nije učinila kršćanska ljubav, e da med divljacima u Africi, Aziji, Americi i Australji poboljša stanje bijednih crnaca?.... A što sve ne čine skromne katoličke redovnice u onim hiljadama bolnica, u kojima noći, dane, godine, dapače i čitav svoj život, sprovode, e da ublaže bol jadnim bolesnicima? Tko je više djelom pokazao, da ljubi svoga bližnjega od jednoga *sv. Vinka Paulskoga, sv. Franje Saleškoga,* jednoga *Kotolenga* i onoga čuda ljubavi i požrtvovnosti, *Don Boska,* čiji redovnici odgajaju po čitavom svijetu preko **400** hiljada većim dijelom siromašne djece?! . . .

No reći će mi tkogod, da su to sveci . . . E pa dobro, a vi pogjite u Lurd, pa ćete se na svoje oči uvjeriti o čudesima milosrgja i samoprijegora, koje stvara kršćanska ljubav. Tu ćete vidjeti, kako najfinije, najotmenije gospogjice iz Engleske, Amerike, Belgije, dvore upravo majčinom nježnošću, one čete bolesnika, koji godimice hrle u Lurd, a to su sve osobe, koje bi mogle mjesto da dvore bolesnike otići

u kupelji, stanovati u raskošnim ljetnikovcima, ali se one svega toga veledušno odriču i hrle na sveto mjesto ljubavi i milosrgja, jer se kao pravi kršćani sjećaju onih riječi svoga Otkupitelja: *Ono što učinite jednome od najmanjih, meni učiniste.*

Kršćanin je veseo i zadovoljan.

Pa je li uopće moguće, da pravi kršćanin bude žalostan? On ima mirnu savijest, a to je najveće blago. Polaže svoju nadu u svoga Boga, njemu se utječe u suprotivštinama, od Njega ište utjehe u nevoljama. Kako dakle da bude sjetan i turoban? Iza ovoga kratkoga života, što ga je sproveo služeći svome Bogu i vršeći zapovijedi svoje Majke, sv. Crkve, on očekuje blaženu vječnost t. j. nebo, domaju vječne sreće, neprekidna veselja, neizrecive utjehe.

I čovjek bez Boga traži mir i veselje, ali ga traži u raskošnostima, u strastima — a tu ne ima mira, tu ne ima utjehe, nego tu je gorčina, grižnja savjesti, bol i očaj.

Pravi kršćanin zna, otkuda dolazi bôl i zašto mora da trpi. Njemu je poznato, da je to posljedica grijeha i da podnoseći strpljivo kušnju postaje sličan Kristu i stiče si neprocjenive zasluge. On se podlaže Volji Božjoj i ne mrmlja.

Na taj način njegova duša, kao sv. Pavla, usred poteškoća i nevolja *obiluje radošću i veseljem.*

Kršćanin je čist.

„*Osjećam u sebi zakon, koji se protivi zakonu duha mojega*" veli sv. Pavao. Drugom je prigodom sv. Pavao usred napasti, koje su ga mučile zavapio: „*Tko će me rastaviti od smrti tijela ovoga?*"

Ali Duh sveti i sv. Sakramenti daju kršćaninu jakost, da junački odoljeva napastima i da se dapače često odriče i dozvoljenih stvari. Pomoću milosti Božje on se čuva neumjerena uživanja u jelu i pilu, izbjegava zla društva, ne uzimlje u ruke zle knjige i novine. Osim toga česta sv. Pričest, Ispovijed, topla molitva pobožno štivo, sve ga to izdašno pomaže,

e da i u najsilovitijim napastima ostane vjeran Bogu svome.

Njegovo je tijelo hram Duha Svetoga, on ga s toga najbrižljivije pazi, da ga ne bi pa i sjenom grijeha, okaljao.

Riječi Spasiteljeve: *„Blaženi čista srca, jer će oni Boga vidjeti“*, sjevernica su takovu kršćaninu na uskom i trnovitom putu kreposti.

Prokleta smokva.

Vraćajući se nekoga dana Isus u Jeruzalem opazi nedaleko od Betanije lijepu smokvu pokritu lišćem. Približi joj se skupa sa svojim učenicima, podigne listove, ne bi li našao ploda, ali ne nagje ništa, tada izreče proklestvo nad njom: „Nikad ne će od tebe biti ploda“, i na ove riječi Sina Božjega smokva se u tili čas osuši, kao da ju je grom udario.

Ova je smokva nerodica slika onih, koji zanemaruju Božja nadahnuća i milosti Božje. Takovima Bog dijeli svoje milosti, te ih bilo glasom savijesti bilo riječju propovjednika pozivlje na uredno i kršćansko življenje, ali oni na to ne paze, oni za to ne haju, već i nadalje živu bezbrižno, nemarno, ugagjajući svojim strastima. Doći će megjutim dan, kad će Bog uskratiti svoju milost, a njihova će se duša osušiti kao smokva.

NAŠI DOPISI

Lurd, dne 28 prosinca.

Iz ovoga svetoga mjesta izvoli primiti najsrdačniju čestitku k Novoj godini. Neka draga Gospa Lurdska blagoslovi Vaš lijepi listić i neka dade, da kroz godinu 1909 broj pretplatnika naraste do 20.000.

Oprosti mi, dragi moj „Valsorime“, što ti se sve do danas ne javih... Sretno progjoh Talijansku i Španjolsku granicu. U divni, mili, nezaboravni Lurd stigoh u četvrtak, dne 24. u 3 sata i pô. Moje je dakle putovanje trajalo 3 dana i 3 noći.

Što da Ti pišem o Lurdu, koga bolje poznaš od mene! Velim Ti samo to, da nikad nijesam veselijega i radosnijega Božića proslavio do ove godine u Djevičinu Lurdu. Na Badnjak bila je crkva sv. Ružarja sva u električnome svijetlu. Kad sam je ugledao sa **„staroga mosta“**, *pričinilo mi se, da se preda mnom otvorio raj... Veličajnoga li prizora!... Sretnih li duša, koje su što takova na svoje oči motrile!... Malo je rekao onaj, koji je Lurd nazvao:* **„kutićem neba“**, *to je za mene raj, čitav — čitav raj... Iza kako pregledah baziliku, požurih se do pred Spilju. Ugledavši u uložini bijeli, mramorni kip Prečiste Djevice, a unaokolo toliko štaka i raznih sprava za noge, ruke, legja, koje su ozdravljenici ostavili za dokaz svojega čudesnoga ozdravljenja, kroz suze rekoh:* **Slava Ti, Presveta Djevice! Ja vidjeh, ja vjerovah!...**

Pećina je bila sva u plamenu ulijed svijeća, koje neprestano gore. Ovdje ima uvijek svijeta i po noći i po danu. Oh! kako su ovdje pobožni bogataši, a skromni i umiljati učenjaci.

Okupao sam se četiri puta u čudotvornoj vodi, koja baš nije odveć hladna.

Vrijeme je ovdje vrlo lijepo; danas je samo malo sniježilo. — Kako mi je teško ostaviti Lurd... Oh! kad bih bio bliži našoj Hrvatskoj!... — U molitvi sam se sjetio, kako si mi Ti, dragi „Valsorime“, preporučio, svih čitatelja „N. G. L.“, nu osobito Tvojih vrijednih povjerenika.

Neka mila Gospa Lurdska udrži u našem narodu najljepšu baštinu slavnih naših pradjedova: **sv. Vjeru!**

Preporučujem se u Tvoje sv. Molitve, te se bilježim Tebi najharniji

Franjo Dolić.

Zagreb, dne 14. prosinca 1908.

Hrvatski narod, odan vjeri otaca svojih, s veseljem je pozdravio Jubilarnu godinu Prikazanja. Sva su se mjesta i varoši natjecale, kako bi što dostojnije iskazali svoju ljubav i odanost *„lijepoj Gospi“*. Osobito se u tome istakla naša Prijestolnica — bijeli Zagreb, koji je u spomen 50 godišnjice podigao u Franjevačkoj crkvi Lurdsku špilju, koja je sigurno najljepša u našim stranama.

Pred dvije naime godine, upravo na blagdan bezgrješnog Začeća, poslije propovijedi saopći vel. o. gvardijan *Gaudencije Gorše* brojno sakupljenom općinstvu svoju namisao, da se 1908. podigne u Franjev. crkvi spilja u spomen 50 godišnjice Lurdskih Prikazanja. Njegovu se pozivu rado odazvaše revni štovatelji Gospini, koji su kroz jednu godinu sakupili 4000 kruna, našto se odmah ozbiljno počelo s radnjom, koja je uz pomoć Božju sretno privedena kraju.

Špilja je sad gotova. Visoka je 4 m., a široka 4 m 20 cm. Nalazi se kod glavnih vrata pod korom na desno. Sva je od kamena sa dvije pećine. Ispod jedne je uregjen umjetnički izvor, odakle ide voda žuboreći i sakupljajući se u maleno jezerce ispod druge pećine, i onda dalje otječe. U sredini špilje je krasan kip Bogorodičin, visok 1 m. 70 cm., a ispod njega na lijevo kip Bernardičin. Na vrhu špilje postavljena je električna žarulja sa reflektorom, koji baca svjetlo na kip Gospin. Špilja je zaštićena lijepom željeznom ogradom. S jedne i druge strane pećine visi po jedna svjetiljka.

Posveta je Lurdske spilje obavljena na svečani način uprav na blagdan bezgrješnog Začeća u 6 sati, poslije podne. Svečanu posvetu je obavio pre. o. *Vendelin Vošnjak*, provincijal. Kod blagoslova je prisustovala sila naroda, da nije mogao niti u crkvu stati. Mnogo se oko suzom orosilo gledajući Lurdsku dragu i milu Gospu. Narod se nikako nije mogao rastaviti od špilje, gdje je klečao do kasno u noć i molio se *„Pomoćnici kršćana“*. Gospa je Lurdska više nesretnika privela k Spasitelju. Zaufano se nadamo, da će mnogi i mnogi naći pred ovom Lurdskom špiljom mir srca, koji mu svijet ne može dati.

Ako bi te, dragi štioče, koja prigoda dovela u bijeli Zagreb, nemoj ga ostaviti, da ne pohodiš i pozdraviš Gospe u ovoj krasnoj Špilji.

* * *

U župi **Remete** kraj Zagreba podignuta je takogjer lijepa Lurdska kapela na spomen 50 godišnjice lurdskih Prikazanja. Podigli su kapelicu dobri župljani remetski sa troškom od 1500 kruna. Zasluga je to dobroga i revnoga župnika vel. g. *Gustava Lepušića*, koji se mnogo trudi i muči, da stadom njegovim vlada Isus i Marija. Uz velike svečanosti ova je kapelica takogjer na sam blagdan Bezgrješnog Začeća blagoslovljena.

O. G.

Rijeka, dne 8. prosinca.

Sa snježnih velebitskih vrhova širili se prvi traci zore uvalam a bajnog Kvarnera. Svečana jutarnja tišina obećavala krasan dan. Pa i isto valovlje nemirne Adrije kô da se umorno podalo počinku, ili kô da se primirilo i umuknulo, začarano pjesmom, koja se razliježe na obali njegovoj, slaveći *Zvijezdu mora* — Mariju. I a Marijin je dan — 8 Prosinca.

Rijeka spava?!

O ne!.... Vrve ulice kô usred bijela dana pojedincima, društvima, čitavim povorkama. Vrvi regbi cijeli grad k novoj lijepoj kapucinskoj crkvi; vrvi, da na osvitu dana pozdravi Mariju, vrvi, da se pridruži zanimljivoj i privlačivoj procesiji. I zbilja! Zadnja se zvijezda ugasnula na vedrom svodu, kad iz bijele Kripte, snažnim mišicam podržavan, pomoli se divni, čudotvorni kip Lurdske Djevice, Djevice bez grijeha začete.

Nepregledna povorka krenula Riječkim *„Corsom“*, prošla ponosnim Sušakom i zaustavila se u čudotvornom hrvatskom svetištu Marijinu na Trsatu. Kip u crkvu, a s propovijedaonice zaori gromka riječ vrsna govornika kapucina, kojom oslovi bijelu Djevicu. Sa malo riječi umio je, da izmami dosta suza. — Vidjeo sam ih!...

Poslije svečane mise procesija krene istim zanimljivim redom nazad, gdje je stigla tek poslije jedanaeste. I opet u prekrasnoj, ponosnoj Kripti sv. Misa, i opet pjevanje, i opet neopisivo slavlje u čast *„lijepe Gospe“*.

Hoću li da opišem samu svečanu procesiju? Pobožni neprebrojni narod — bilo ga kojih 15 hiljada — revni redovnici, brojne kongregacije, vojnička glazba, zastave, znakovi, more svijeća, pobožne molitve, gromke pjesme, skladne, potresne pjesme iz djevojačkih grla, divan red, a usred svega, kô na krilima angjela nošen kip, divni kip naše Gospe Lurdske umjetno okićen marom pobožnih ruku, a okružen lijepom kitom Kćeri Marijinih u bjelini sa svijećama i cvijećem. Ne, sve to opisivati ne ću. Ne dopušta mi prostor lista. Pa i što bi opis slaba pera napram onoga, što je u istinu bilo. Treba doći na Rijeku dne 8. prosinca i na svoje oči sve vidjeti.

Ne zna se, da li je Majka Marija slavila slavlje u krugu vjernih sinova, ili su slavili slavlje sinovi, gledajući u sredini *Onu, koju će blaženom zvati svi naraštaji*. U istinu i jedno i drugo.

Vidio sam velikih slavlja, ali takova zanosa, broja i svečanosti ne vidjeh jošte. Oh, kako su neznatne, skoro neopažene,

svečanosti naših vjerskih protivnika napram ovoj!

Čast katoličkoj Rijeci, pobožnim vjernicima, revnim oo. Kapucinima, koji se svi opošteniše. A tebi, Mila Gospo Lurdska, bezgrješno začeta Djevice — slava: — u ime svih Hrvata — slava!

Cetinski mlinar.

Dobrinj, (O. Krk) dne 18/12.

Evo me, da sa nekoliko riječi opišem proslavu Jubileja Marijih Prikazanja u Lurdu, kako se u ovoj župi proslavila.

Prije 5 god. bi nabavljena špilja Gospe Lurdske i odmah se počelo tim i štovanje Gospe Lurdske širiti u ovoj župi. Osobita slava dragoj Gospi je učinjena proslavom blagdana Bezgriješnog Začeća, koji smo proslavili sa trodnevnicom, a sami blagdan sa divnom procesijom, u kojoj su djevojke u bjelini nosile kip Gospe Lurdske. Kroz trodnevnicu je u jutru i po podne propovijedao izvrstni propovjednik *O. Tomo Tomašić.* Njegova je riječ pala na plodno tlo — mnogo ih se ispovijedilo i pričestilo kroz trodnevnicu, a na blagdan Bezgriješnoga Začeća ih se do 500 pričestilo. Pobožnost je završila na sam blagdan sa zaključnom propovjedi, u kojoj je valjani propovjednik izručio srca naša dragoj Mariji, i može se reći da je svakomu lice bilo suzom orošeno. Zatim je slijedila procesija, a potom blagoslov sa Presv. olt. Sakramentom. Poslije blagoslova je narod još dugo ostao u crkvi, moleći Mariju za potrebe duševne i tjelesne.

Ne samo u crkvi, nego i po kućama sve više napreduje štovanje Gospe Lurdske, da se gotovo u svakoj obitelji pobožno moli iz lijepog „*Vjenčića*", koja je lijepa knjižica raširena po čitavoj župi zaslugom blagopok. popa Ivana Variola.

Trinaistić, *župnik.*

SADRŽAJ:

Tebi (sa slikom) (1—2) — Duhovno hodočašće u Lurd (3) — Car Lurda (3—6) — Drugo hrv. hodočašće (7) — Maria Borel (8—12) — Procesija sa Presv. Sakramentom (12—14) Povijest Prikazanja (14—16) — Pravi kršćanin (17—21) — Naši dopisi (22–24).

Kr. dvorski umjetnički zavod

MAYER, Stiegelmeierplatz 1

u München-u (Bavarska)

preporučuje svoje proizvode u crkvenoj umjetnosti kao:

oltare,

propovjedaonice,

kipove,

postaje križ. puta,

jaslice.

Svi se predmeti izragjuju iznajboljega materijala i s najvećom umjetnošću uz umjerene cijene.

bojadisane prozore,

slike za oltar,

sv. grobove,

crkveno posugje i

druge crkvene potrepštine.

Po želji šalje cijenike, planove, odrise i pripravan je na osobni dogovor.

Kipovi Srca Isusova

u različnoj veličini.

Dunav Rendić

umjetni slikar,

⁂ ⁂ ⁂ **ZAGREB** ⁂ ⁂ ⁂

Prilaz, br. 18. **Prilaz, br. 18.**

Sin glasovitoga umjetnika u kiparstvu.

Preporučuje se slavnomu općinstvu i župnicima za dekorativne radnje, a osobito za slikanje u crkvama.

Cijene umjerene.

„IL QUARNERO.“

Tako se zove tjednik, koga uregjuje sâm urednik „Naše Gospe Lurdske“ i to radi vanrednih prilika, koje vladaju na Rijeci, izlazi u dva jezika: **hrvatski i talijanski.**

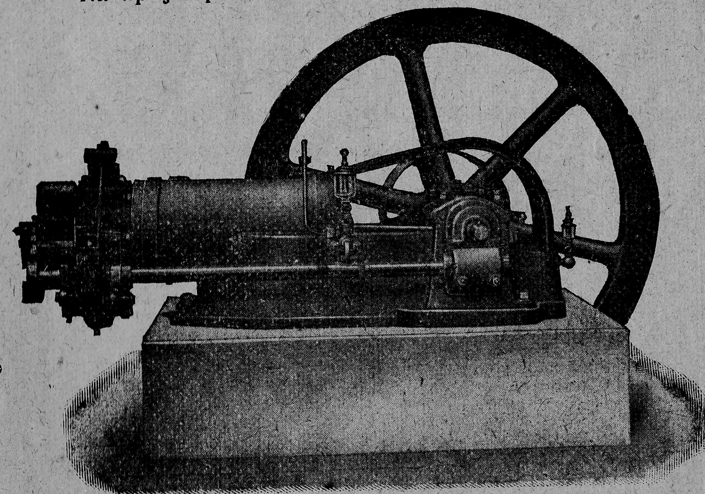
List će izvrsno doći katolicima rastrtim po Istri, Dalmaciji, Kvarnerskim i Dalmatinskim otocima. — Svaki broj toga lista resi krasno *Propelo*, koje je obilježje skroz kat. načela, koja naš Urednik javno i otvoreno u njemu ispovijeda.

Stoji na godinu samo 5 kr. — svima onima, koji bi bili voljni na svoju atresu primati bar 10—15 komadi Uredništvo bi popustilo nešto.

Pretplatu i rukopise treba slavati na:
Oca Bernardina Skrivanića, Provincijala - **Rijeka.**

Najnoviji i najbolji motori „STELLA“

Na upojni plin, benzin, i na petroleum (naftu)

NAJŠAVRŠENIJI!

Najštedljiviji!

kod **IVANA WURZER**

Vicolo dell'Ospedale - **RIJEKA** - Vicolo dell'Ospedale.

Veliko skladište tehničkih predmeta.

Cijenici i upute gratis i franko.

IZRESTNE SVJEDOČBE I PREPORUKE.

Pokornyev pelinkovac
(Vermuth)
najbolji
želučani liker
na svijetu.

Nagragjena ljekarna
„ALLA SALUTE“
RIJEKA,
naprotiv palače „Adria“ blizu Kapucinske Crkve,
ima na izbor svih lijekova domaćih i izvanjskih.
Recepte vrši i šalje izvan Rijeke kretom pošte svaki dan.
Preporučuje osobito svoj
Elisir „Dug život“
„Amaro Alpino“
od dra FENENTA od Švedske,
pripravljen
od **Dra. A. Mizzana.**
Ovaj izvrsni lijek liječi s najboljim uspjehom različne bolesti, kao hemoroide, želudčane bolesti, neprobavljivost, bolest u jetrima, povratnu groznicu, a takogjer je najizvrsnije sredstvo za čišćenje krvi.

Ljekarna k Spasitelju
(AL REDENTORE)
H. BABIĆ
na RIJECI
blizu velike crkve.
Preporučuje:
Kapi Spasitelja bolesnima na želucu.
Kapi za more, bočica 40 filira (20 novč.)
Na svaki šest bočica dobije se jedna badava.
Otprema se i sa poštom, no najmanje šest bočica.
I svi ostali lijekovi najbolji su iz ove ljekarne.

Kašlješ li, tad uzimaj iskušani, uopće poznati. **prah za kašalj** (Hustenpulver) 2 žličice svaki dan u pol čaše mlijeka, koje je na pô toplo. — **Cijena 1 kruna.**
Ako trpiš od neuredne stolice, tad uzimaj **Domaće pilule.** Prije spavanja 1 pilulu. — **Cijena 50 filira.**
Boluješ li od reumatizma, naruči si **Aromatički balzam.** Uporaba naznačena na boci. — **Cijena 1 kr. 20 fil.**
Hoćeš li, da ti ojačuju živci, mišice itd. služi se u mnogim lječilištima od liječnikâ preporučenim **Laurol-om.** Uporaba naznačena na boci. — **Cijena 2 kr. 50.**
Svi ovi ljekovi dobivaju se u **ljekarni**
CAMUS, STERNBACH, Opatija (Abbazia).
Otprema se ne će računati. Otprema se ne će računati.

koju župu počnu zalaziti *zle novine* (grmljavina!...), *nezdrave knjige* (crne oblačine!...). i kad se med župljane mješaju ljudi, koji zadirkivaju (sijevanje!...) pa bilo i neupravno proti sv. Vjeri i Svećenstvu, dužan je duhovni pastir i uopće svaki pravi kršćanin, da pregleda ima li u župi *ne* dosta *munjovoda*, nego zalazi li u župu lijep broj kat. novina, glasnika, dobrih knjiga. Ako ih na žalost nema, onda brže bolje neka župnik na svaku kuću i kolibicu — a ne samo na zvonik — postavi po *munjovod* t. j. neka svom dušom poradi, e da se svaka obitelj *pretplati* na kakav listić, koji će čuvati i štititi kuću od oluje, groma, nedaće duševne....

* * *

Meni je ne moguće, da zapriječim izdavanje zlih novina, jer čuj, dragi čitatelju, koliko ih se u samoj Austriji objelodanjuje: ništa manje od **650!** Proti ovoj golemoj vojski stoji tekar na obranu sv. Vjere i Crkve **140** novina. No, ako ne mogu da zapriječim tiskanje pokvarenih i pogubnih novina, ali ipak mogu nešto drugo učiniti, mogu odvraćati obitelji od primanja loših novina (¹), mogu preporučivati dobre novine (²), mogu moliti za uspjeh kat. štampe, jer je molitva jedina kadra, da nam isprosi od Boga pobjedu, prema riječima glasovitoga redovnika Lakordèra, koji je rekao: *„Molitva je svemogućstvo Božje dano ljudima na raspolagan e“.*

Katolici, svom dušom, svim silami, požrtvovno samoprijegorno, ustrajno poradite za procvat kat. štampe!

(¹) *Obzor, Pokret, Novosti, Zvono, Sloboda, Dom, Pučka Sloboda, Crvena Hrvatska, Hrvatski Djak, Slobodna Riječ* (naši je čitatelji poznaju pod imenom *„lažitorba“*, koji je dični naslov zaslužila u borbi proti Lurdu), *Riječki Novi List.* — Svim bi tim novinama pravi katolik morao otkazati i ne primati ih u svoju kuću.

(²) *Hrvatstvo, Jutro, Glas Naroda, Hrvatski Dnevnik, Il Quarnero, Pučki Prijatelj, Istina, Dan, Luč, Prava Pučka Sloboda.* Ne bi smjelo biti katolika, koji bar na jednu od tih novina nije pretplaćen. Ako bi se koji od čitatelja htio pretplatiti na koju od spomenutih novina, a ne bi znao uvjeta i cijene, neka se samo obrati na naše Uredništvo, ono će mu dati sve potrebite upute.

APOŠTOL

Svi oni, koji su pomljivo pročitali naš „**Vjenčić**“ bit će sigurno opazili, kako pisac pri svršetku „*Povijesti Prikazanja*“ usrdnim i toplim riječima moli Presv. Djevicu, neka podigne u Hrvatskoj „čitavu četu apoštola, koji će raznositi Njenu slavu, pripovijedajući narodu velika čudesa, koja Ona svagdano tvori u Lurdu.“

Na našu najveću radost možemo reći, da je molba piščeva potpuno ovršena. Osim neumornih naših povjerenika ustala je i druga četa apoštola, koji će svojim perom raznositi slavu i moć naše lijepe Gospe.

Jedan izmegju takovih apoštola — kojih je i te kako trebovao naš narod — jest na daleko poznati naš pjesnik *Marin Sabić*, učesnik I hrv. hodočašća. Kako se njega dojmio Lurd, kako su njegovom dušom potresla vanredna čudesa, kako su ga napunile zanosom i ushitom veličajni prizori, koje tamo čovjek motri, sve se to nalazi vjerno tačno, iskreno, lijepo opisano u knjižici **Lourdes**, koju je odlični hodočasnik pred 20 dana objelodanio. — U svojoj veledušnosti vrli je pisac poslao Organizatoru I hrv. hodočašća, našem Uredniku, **400** tih knjižica, da se raspačaju na korist naše lijepe nove Crkve.

Tko dakle želi naručiti knjižicu „**Lourdes**“ neka se obrati na naše Uredništvo.

Cijena je za:

10	komada	poštom	2	kr.	
20	„	„	3	„	70 fil.
40	„	„	5	„	50 „
60	„	„	9	„	30 „
100	„	„	17	„	